

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. aprila 2020. godine
Br. ref.:RK 1553/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI180/19

Podnosioci

Miloš Šćekić i Ljubica Šćekić

**Ocena ustavnosti presude K.br.2169-17 Osnovnog suda
od 28.marta 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev su podneli Miloš Šćekić i Ljubica Šćekić iz Prizrena, sa stalnom adresom u Čačku, Republika Srbija, (u daljem tekstu: podnosioci zahteva), koje zastupa Kancelarija za besplatnu pravnu pomoć iz Gračanice.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju presudu K.br.2169-17 Osnovnog suda od 28.marta 2019. godine.
3. Osporena presuda je uručena pravnom zastupniku podnosilaca zahteva 13. juna 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je, ocena ustavnosti osporene presude kojom se navodno, podnosiocima zahteva povređuju prava i slobode garantovane članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 109. stavovi 1. i 2. [Državno tužilaštvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 8. (Pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) i članom 1. protokola 1. (Zaštita imovine) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka] i 47. [Individuelni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 3. oktobra 2019. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 4. oktobra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu, (predsedavajući) Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 10. oktobra 2019. godine, Sud je obavestio pravnog zastupnika podnosilaca o registraciji zahteva i kopiju zahteva poslao Osnovnom sudu.
9. Dana 12. februara 2020. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Sud, na osnovu spisa predmeta i zahteva podnosioca zapaža, da su podnosioci zahteva pokrenuli dva odvojena sudska postupka, i da oni imaju svoje specifičnosti. Prvi sudski postupak se odnosio na priznanje stanarskog prava nad predmetnom imovinom kao i vraćanje imovine u ponovni posed, dok se drugi sudski postupak odnosio na krivični postupak koji je Državni tužilac pokrenuo

po krivičnoj prijavi jednog od podnosilaca zahteva protiv lica M.Gj., zbog krivičnog dela nepovredivost doma i imanja, kao i protivpravno zauzimanje tuđe nepokretne imovine.

Postupak radi priznanja stanarskog prava nad predmetnom imovinom i vraćanje imovine u posed

11. Podnosioci zahteva su sve do 1999. godine živeli u Prizrenu, u stanu koji se nalazio na adresi ul „Karađorđeva“ 66/6. Zbog događaja koji su nastali 1999. godine, podnosioci zahteva su napustili svoj stan. Stan je u međuvremenu uzurpiralo lice M.Gj.
12. Podnosioci zahteva su podneli zahtev Direkciji za stambena i imovinska pitanja (u dajem tekstu: HPD) u kome su tražili priznanje stanarskog prava nad predmetnom imovinom kao i vraćanje imovine u posed. HPD je zahtev podnosilaca zahteva registrovalo sa oznakom DS200565.
13. Takođe, lice M.Gj. je podnelo zahtev HPD u kome je tvrdilo da njemu pripada pravo nad predmetnom imovinom. HPD je taj zahtev registrovalo sa oznakom DSO07444.
14. Dana 20. avgusta 2005. godine, Komisija za stambene i imovinske zahteve (u daljem tekstu: HPCC) je donela odluku HPCC/D/210/205/AC, kojom je odlučila da se licu M.Gj., izvrši povraćaj prava nad predmetnom imovinom, čime je lice M.Gj., steklo sva prava stranke A kategorije. Istom odlukom podnosioci zahteva su stekli pravo na kompenzaciju kao stranke C kategorije.
15. Podnosioci zahteva su podneli HPCC zahtev za preispitivanje prvostepene odluke HPCC/D/210/205/AC.
16. Dana 17. januara 2007. godine, HPCC je donela novu odluku HPCC/Rec/88/2007, kojom je prihvatila zahtev podnosilaca zahteva za preispitivanje prvostepene odluke HPCC/D/210/205/AC. U novoj odluci, HPCC je odlučila da podnosiocima zahteva prizna stanarsko pravo nad predmetnom imovinom, dok je zahtev lica M.Gj., odbila navodeći: „*da lice M.Gj. nije bilo diskriminisano u pogledu načina na koji je izgubilo svoja imovinska prava 1992. godine, jer sudski nalog za iseljenje stranke datira još od 1987. godine, a to je period pre uvođenja diskriminatornih privremenih mera*”.
17. Dana 24. avgusta 2008. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev HPD u kome su tražili da se njihova predmetna imovina stavi pod upravom HPD. HPD je odobrilo zahtev i predmetni stan je bio pod njihovom upravom sve do 2009. godine, kada su podnosioci zahteva podneli zahtev za evikciju, odnosno za oslobađanje predmetne imovine od uzurpatora.
18. HPD je izvršilo evikciju predmetne imovine i shodno proceduri, stan je zaključan i pečatiran pečatom HPD-a, dok su ključevi predmetne imovine predati podnosiocima zahteva.

19. Podnosioci u zahtevu navode da je lice M.Gj., posle samo nekoliko dana od evikcije koju je sproveo HPD, ponovo samoinicijativno uzurpiralo predmetnu imovinu.

Krivični postupak protiv lica M.Gj., zbog krivičnog dela nepovredivost doma i imanja kao i protivpravno zauzimanje tuđe nepokretne imovine

20. Sud nalazi za potrebu da napomene da se kao stranka u krivičnom postupku pred Osnovim sudom nalazi samo supruga Miloša Šćekića, t.j., Ljubica Šćekić, koja je podnela krivičnu prijavu Osnovnom tužilaštvu protiv lica M.Gj., koje je ponovo uzurpiralo predmetnu nepokretnost.
21. Dana 8. juna 2012. godine, supruga podnosioca zahteva je podnela krivičnu prijavu Osnovnom tužilaštvu u Prizrenu protiv lica M.Gj., zbog krivičnog dela „protivzakonita uzurpacija nepokretne imovine iz člana 332.1 Krivičnog zakona Kosova“ (u daljem tekstu:KZK).
22. Dana 21. novembra 2017. godine, Osnovno javno tužilaštvo je podiglo optužnicu pred Osnovnim sudom u Prizrenu protiv lica M.Gj., radi osnovane sumnje da je ono izvršilo krivično delo protivzakonita uzurpacija nepokretne imovine iz člana 332.1 KZK.
23. Dana 28. marta 2019. godine, Osnovi sud je doneo presudu K.br.2169-17, kojom je optužnicu Osnovnog tužilaštva protiv lica M.Gj. odbilo, navodeći: „da se Tužilac tokom glavne rasprave povukao od krivičnog gonjenja optužene M.Gj., uz obrazloženje: „da je na osnovu spisa predmeta našao da je korisnik spomog stana bio Miloš Šćekić, a članovi njegove porodice i to supruga Ljubica, sin Nemanja, drugi sin Dmtar i ćerka Jelena, kao članovi porodice su koristili isti stan sa zakupoprimaocem stana Milošem Šćekićem, da navedeni stan nema rešeno svojinsko pitanje, stvar koja se potvrđuje i iz odgovora Uprave za geodeziju i katastar u Prizrenu, od 18.10.2018 godine, a u kojem je konstatovano da ovaj stan nije upisan na ime nijednog vlasnika”.

Na osnovu spisa predmeta ocenjujem da bi eventualno oštećeni trebao biti samo Miloš Šćekić, a ne neki drugi član prodice, zato što kako sam naveo članovi njegove porodice mogli bi eventualno imati status, ukoliko bi oštećeni Miloš Šćekić preminuo a ne dok je živ. Krivično delo za koje se sumnjiči optužena može postojati samo kada je imovina definisana zakonom, odnosno kada postoji vlasnik, prema članu 332.stv.1.KZK-a, takođe i iz činjenice da imovinsko pitanje stana jos uvek nije zakonski definisano, Državni tužilac POVLACI se od krivičnog gonjenja prema optuženoj.

Članovi porodice oštećenog, kao i sam oštećeni Milos Šćekić za eventualnu štetu mogu se obratiti parničnom sudu tužbom zato što u ovoj krivičnoj stvari nema nijednog element krivičnog dela.

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 /petnaest/ dana, od dana prijema iste, Apelacionom Sudu“.

24. Dana 7. avgusta 2019. godine, pravni zastupnik podnosioca zahteva je podneo državnom tužiocu inicijativu „*da pred Vrhovim sudom podnese zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude Osnovnog suda K.br.2169-17*”.
25. Dana 7. septembra 2019. godine, Kancelarija državnog tužioca je odgovorila pravnom zastupniku podnosioca zahteva navodeći „*da nema pravnog osnova za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu*”.

Navodi podnosioca

26. Podnosioci zahteva na samom početku navode „*da je poznat pravni efekat HPD odluka, da su one obavezujuće i izvršne i da one ne mogu biti predmet preispitivanja bilo kojih drugih pravosudnih ili administrativnih organa na Kosovu. Međutim i pored toga što je pravosnažna odluka iz 2007 godine, oni i dalje ne mogu da uđu u posed stana i pored činjenice što su inicirali krivični postupak protiv uzurpatora stana*”.
27. U stvari, podnosioci zahteva navedene povrede članova 24.,31.,32.,46.,54. i 109. Ustava kao i člana 8. i člana 1. protokola 1. EKLjP dovode isključivo u vezu sa postupanjem državnog tužioca kao i predmetnog sudije Osnovnog suda u Prizrenu.
28. Konkretnije, podnosioci zahteva smatraju da su „*diskriminisani postupanjem državnog tužioca i postupajućeg sudije u smislu favorizovanja jedne od strana u krivičnom postupku, jer u sudskoj praksi kosovskih sudova kada se radi o izvršenju krivičnog dela iz člana 332.1 KZK, Nezakonito zauzimanje nepokretnosti, postoje veliki broj presuda gde je državni tužilac zastupao optužnicu prema okrivljenom za krivično delo, a sudovi su donosili osuđujuće presude u korist oštećenih*”.
29. Podnosioci zahteva dalje navode, da je nakon podnete krivične prijave Osnovno tužilaštvo podiglo optužnicu, ali da je nakon nekoliko pretresa, tužilac proizvoljno odlučio da odustane od daljeg krivičnog gonjenja jer je smatrao da ne postoje elementi krivičnog dela, navodeći kao glavne razloge, da se kao stranka može pojaviti Miloš Šćekić, čime se povređuje član 31. Ustava.
30. S tim u vezi podnosioci zahteva smatraju da oni sada nemaju na raspolaganje druga pravna sredstva kojima bi mogli da ostvare svoja prava koja su definisana u odluci HPCC.
31. Podnosioci zahteva tvrde da član 54. Ustava predviđa da svako ima pravo na sudsku zaštitu, međutim, iz navedenog se vidi da je proizvoljno odustajanje tužioca od optužnice uskratilo pravo oštećenima na sudsku zaštitu, a čime se direktno povređuje i član 46. Ustava kao i član 1. protokola 1. EKLjP, jer im se onemogućuje mirno uživanje njihove imovine.
32. Podnosioci zahteva se obraćaju Sudu sa zahtevom „*da utvrdi da je došlo do kršenja navodnih ustavnih odredbi, da ukine presudu Osnovnog suda K.br.2169/17, da naredi tužilaštvu i osnovnom sudu da preispita prvostepeni postupak i vrati predmet na ponovno suđenje*”.

Prihvatljivost zahteva

33. Sud prvo ocenjuje da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje navedene Zakonom i predviđene Poslovníkom.
34. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7., člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

*„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
(...)*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

35. Sud se takođe poziva i na član 47.2 Zakona, koji propisuje:

*„[...]
2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“*

36. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39. (1) (b) koje propisuje:

*„(1). Sud može smatrati zahtev prihvatljivim
[...]
(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke.“*

37. Sud imajući u vidu hronologiju preduzetih pravnih radnji podnosilaca zahteva, kao i vremenske okvire u kojima su redovni sudovi odlučivali o suštini njihovih zahteva, nalazi da su podnosioci zahteva u stvari vodili dva odvojena sudska postupka, u kojima je u suštini postojala ista namera, a to je vraćanje stanarskog prava i prava na posed nad predmetnom imovinom. Tim povodom, sudski postupci su se u proceduralnom smislu razlikovali, i to kako po pitanju vremenskih rokova u kome su nadležni organi odlučivali, tako i po pitanju suštine predmeta kojima su se oni bavili.
38. Upravo ta različitost postupaka je uticala na Sud, da te sudske postupke različito sagleda i analizira.

Prvi sudski postupak povodom tužbenog zahteva za vraćanje stanarskog prava i ponovni posed nad predmetnom imovinom

39. Prvi sudski postupak, podnosioci zahteva su pokrenuli 2005. godine pred HPD, i on se odnosio na priznanje stanarskog prava nad predmetnom imovinom kao i vraćanje imovine u posed. Sud zaključuje da se taj postupak završio pravosnažnom odlukom HPCC HPCC/Rec/88/2007.
40. Konkretnije, HPCC je u odluci HPCC/Rec/88/2007, priznalo stanarsko pravo podnosiocima zahteva, a samim tim i vraćanje predmetne imovine u posed.

41. Sud, imajući u vidu da je prvi sudski postupak povodom povraćaja stanarskog prava i predmetne imovine u posed, rešen pravosnažnom odlukom HPCC, a u korist podnosioca zahteva, nalazi, da se on neće baviti ovim delom sudskog postupka, i to iz razloga što su odluke HPCC u njihovu korist, i da podnosioci konkretno u zahtevu, navedene povrede ne dovode u vezi sa prvim sudskim postupkom koji je vođen pred HPCC, već isključivo u vezi sa postupkom koji je iniciran po krivičnoj prijavi Ljubice Šćekić, supruge Miloša Šćekića nosioca stanarskog prava nad predmetnom imovinom.

Drugi sudski postupak povodom krivične prijave zbog uzurpacije predmetne imovine

42. Što se tiče drugog sudskog postupka, Sud primećuje da je njega pokrenula supruga Miloša Šćekića (koja se pred ovim sudom javlja kao jedna od podnosioca zahteva), 8. juna 2012. godine, kada je podnela krivičnu prijavu Osnovnom tužilaštvu protiv lica M.Gj., zbog uzurpacije predmetne imovine.
43. Sud primećuje da će upravo ta proceduralna radnja supruge podnosioca zahteva uticati na dalji tok postupka po krivičnoj prijavi, kako pred Osnovnim tužilaštvom, tako i pred Osnovnim sudom.
44. Konkretnije, Sud primećuje da je Osnovno tužilaštvo prvo prihvatilo krivičnu prijavu koju je podnela supruga podnosioca zahteva, te da je shodno tome podiglo optužnicu pred Osnovnim sudom u Prizrenu protiv lica M.Gj., radi osnovane sumnje da je ono izvršilo krivično delo "*protivzakonita uzurpacija nepokretne imovine iz člana 332.1 KZK*".
45. Međutim, Sud nalazi da je Osnovno tužilaštvo u međuvremenu odustalo od krivičnog gonjenja lica M.Gj., iz nekoliko razloga:

i) jer se kao nosilac stanarskog prava nad predmetnom imovinom u odluci HPCC navodi suprug Miloš Šćekić, a ne i supruga Ljubica Šćekić, koja se pred Osnovnim tužilaštvom pojavljuje u svojstvu tužilje. U stvari, tužilaštvo je na osnovu krivične prijave i odluke HPCC zaključilo da je shodno pravosnažnoj odluci HPCC, Milošu Šćekiću bilo priznato stanarsko pravo nad predmetnom imovinom, a ne i tužilji, u konkretnom slučaju Ljubici Šćekić.

ii) jer navedeni stan nema rešeno svojinsko pitanje, a što se zaključuje na osnovu uvida u dokumentaciju Službe za geodeziju i katastar u Prizrenu, od 18. oktobra 2018. godine, konkretnije, da, i ako postoji pravosnažna odluka HPCC vezano za predmetni stan, titular kome je HPCC vratio stanarsko pravo nad predmetnom imovinom, a to je Miloš Šćekić, nije preduzeo sve potrebne proceduralne radnje kako bi ih kao takve i registrovao na svoje ime pri nadležnoj službi, što je tužilaštvo zaključilo na osnovu relevantnih dokumenata izdatih na njegovog zahtev od strane nadležne opštinske službe.

iii) i kao treći razlog za odustajanje od krivične optužnice tužilaštvo je navelo činjenicu, da krivično delo prema članu 332.stv.1.KZK-a., za koje se sumnjiči optužena može postojati samo kada je imovina definisana zakonom i kada

postoji vlasnik predmetne imovine koji pokreće krivičnu prijavu, a što po gore navedenom obrazloženju ovde to nije slučaj.

46. S tim u vezi, Sud opaža da je Osnovni sud, imajući u vidu obrazloženje Osnovnog tužilaštva, doneo presudu kojom je tužbu protiv lica M.Gj. odbio.
47. Shodno navedenom Sud nalazi, da se kao primarni navod podnosilaca o povredi prava i sloboda odnosi na činjenicu, da je Osnovno tužilaštvo proizvoljnim odustajanjem od krivičnog gonjenja, njima uskratilo pravo na pravno sredstvo u daljem toku postupka pred redovnim sudovima, čime se njima povređuju i sva ostala prava i slobode koje su oni naveli u zahtevu.
48. Na osnovu toga može se postaviti pitanje, da li su podnosioci zahteva i pored činjenice što je Osnovno tužilaštvo odustalo od krivičnog gonjenja, imali na raspolaganje pravna sredstva kojima bi mogli da nastave sa sudskim postupcima vezano za predmetnu imovinu.
49. Sud, baveći se tim navodom podnosilaca zahteva, pažljivo je analizirao odluku Osnovnog tužilaštva o odustajanju od krivičnog gonjenja, pri čemu je našao, da i pored činjenice što je tužilaštvo osporilo legitimitet tužilje, u konkretnom slučaju, supruge ,Miloša Ščekića nosioca stanarskog prava, ništa ne sprečava da krivičnu prijavu u vezi sa uzurpacijom predmetne imovine ponovo pokrene, čime bi se otklonila proceduralna prepreka koja bi omogućila kako Osnovnom tužilaštvu tako i redovnim sudovima da nastave sa krivičnim procesiranjem tužene.
50. Sud takođe ne može a da ne primeti, da je Osnovni sud i pored odustajanja Osnovnog tužilaštva od krivičnog gonjenja lica M.Gj., podnosiocima zahteva dao smernice na koji način oni mogu da ostvare svoja prava, šaljući ih na parnični postupak. S tim u vezi, Osnovni sud je naveo: *“Članovi porodice oštećenog, kao i sam oštećeni Miloš Ščekić za eventualnu štetu mogu se obratiti parničnom sudu tužbom zato što u ovoj krivičnoj stvari nema nijednog elementa krivičnog dela”*.
51. Štaviše, Sud nalazi da su podnosioci zahteva ignorisali i pouku o pravnom leku Osnovnog suda koja se odnosila na mogućnost da oni ulože žalbu Apelacionom sudu u roku od 15 dana na presudu Osnovnog suda. Dakle, podnosioci zahteva su se odrekli tog pravnog leka, zarad podnošenja *“Inicijativu za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti”* državnom tužiocu.
52. Imajući to u vidu, Sud nalazi da je očigledno, da podnosioci zahteva nisu uzeli u obzir pravna obrazloženja i pravne pouke kojima su, Osnovno tužilaštvo i Osnovni sud dali u svojim odlukama, samim tim, nisu otklonili proceduralne nedostatke koji bi im omogućili da ponovo podnesu krivičnu prijavu Osnovnom tužilaštvu, ili kao alternativu, nisu pokrenuli ni parnični postupak pred nadležnim sudom, gde bi se raspravljalo pitanje osnovanosti njihovog „zahteva“ u odnosu na predmetnu imovinu, na šta su shodno pouci o pravnom leku Osnovnog suda imali pravo.
53. Sud, shodno tome, dolazi do prvog zaključka da su postojale zakonske mogućnosti koje su omogućavale podnosiocima zahteva da nastave sa sudskim

postupkom, što vodi do drugog zaključka, da podnosioci zahteva pre podnošenja zahteva Ustavnom sudu, nisu iscrpeli sva pravna sredstva predviđena Ustavom, Zakonom i Poslovnikom o radu, a samim tim nisu došli do konačne odluke u vezi sa njihovim pravima i obavezama. Sud podseća da, konačna odluka predstavlja odgovor na zadnji pravni lek koji je delotvoran i adekvatan da ispita nižestepenu odluku kako u činjeničnom, tako i u pravnom pogledu (vidi odluku u slučaju KI134/19, *Dobrica Pucar*, Rešenje o neprihvatljivosti, paragraf 30).

54. Na osnovu izloženog, Sud nalazi da su u stvari, podnosioci zahteva sami sebe doveli u proceduralnu situaciju da njihov tužbeni zahtev u meritumu ne može da bude razmatran od strane redovnih sudova, iz razloga što nisu postupili u skladu sa proceduralnim zahtevima i zakonskim obavezama koje omogućavaju pokretanje postupka pred nadležnim sudovima.
55. Sud dodaje, da podnosioci zahteva ništa ne sprečava da po otklanjanju proceduralnih prepreka nastave sa postupcima, kako onim po krivičnoj prijavi Osnovnom tužilaštvu tako i iniciranjem parničnog postupaka pred nadležnim sudom, čime bi se stvorile proceduralne mogućnosti da redovni sudovi shodno članu 31. u vezi sa članom 32. Ustava uzmu u obzir i razmotre sve njihove navode, kao i sve žalbene argumente, a sami tim odlučuju o pravu u skladu sa članom 46. Ustava, a što dovodi do stvaranja pravne situacije koja otvara mogućnost da podnosioci zahteva u određenom trenutku dobiju i konačnu odluku vezano za predmetnu imovinu, na koju, ako nisu zadovoljni mogu u zakonskom propisanom roku da se obrate i Ustavnom sudu.
56. Na osnovu svega iznetog, Sud zaključuje da podnosioci zahteva nisu iscrpeli sva pravna sredstva po pitanju predmetne imovine koja su propisana zakonom (vidi između ostalog slučajeve Ustavnog suda, KI07/09, *Demë i Besnik Kurbogaj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 19. maja 2010. godine, stavovi 28-29, KI 178/18, *Bujar Hoti*, Rešenje o neprihvatljivosti od 30. januara 2019. godine, stav 26).
57. Dakle, zahtev podnosilaca je neprihvatljiv za razmatranje u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47.2 Zakona i pravilom 39. (1) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113. stavovi 1. i 7. Ustava, članom 47. Zakona i pravilu 39. (1) (b) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 12. februara 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

